Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2007 r. — Republika Węgierska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-221/07)

(2007/C 199/77)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Republika Węgierska (przedstawiciel: J. Fazekas)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2007) 1689 wersja ostateczna z dnia 16 kwietnia 2007 r. w sprawie krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Węgry zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady,

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji Komisji z dnia 16 kwietnia 2007 r. w sprawie węgierskiego krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]). Z zaskarżonej decyzji wynika, że węgierski krajowy plan rozdzielania nie spełnia niektórych kryteriów wymienionych w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi, że dyrektywa 2003/87/WE, a w szczególności art. 9 ust. 3 tej dyrektywy, nie przyznaje Komisji uprawnienia do ustalenia całkowitej ilości przysługujących pozwoleń na emisje państw członkowskich całkowicie niezależnie od planów rozdzielania sporządzonych i notyfikowanych przez państwa członkowskie na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 11 ust. 2 tej dyrektywy oraz od całkowitej ilości przysługujących pozwoleń na emisje ustalonej w tych planach przez państwa członkowskie.

W przypadku gdyby Sąd Pierwszej Instancji miał uznać, że Komisja postąpiła zgodnie z uprawnieniem przyznanym w dyrektywie 2003/87/WE, skarżąca twierdzi, że przy podanym w krajowym planie rozdzielania oszacowaniu całkowitej ilości przysługujących pozwoleń na emisje Komisja popełniła oczywisty błąd. Z jednej strony nie uwzględniła przy tym danych i obliczeń podanych w planie rozdzielania, naruszając tym zasadę proporcjonalności, z drugiej strony zastosowała dane w sposób oczywisty błędne oraz nieodpowiednie obliczenia, które automatycznie doprowadziły do błędnego ustalenia ilości całkowitej.

Ponadto skarżąca uważa, że pozwana naruszyła swoim postępowaniem zasadę lojalnej współpracy, przyjmując z jednej strony dane i metody obliczeniowe wykorzystane do ustalenia ilości całkowitej przysługujących pozwoleń na emisje bez przeprowadzenia rzeczowych konsultacji z państwami członkowskimi, w tym z Węgrami, a z drugiej strony nie uwzględniła dodatkowych informacji przekazanych przez skarżącą, których sama pozwana zażądała w toku postępowania.

W końcu skarżąca uważa, że Komisja nie wypełniła dostatecznie obowiązku uzasadnienia, nie uzasadniając po pierwsze wystarczająco, dlaczego nie uwzględniła notyfikowanego przez Węgry planu rozdzielania względnie zawartych w nim danych i obliczeń, po drugie nie uzasadniając w sposób wystarczający, że wykorzystane przez nią dane i obliczenia są właściwe, a po trzecie nie uzasadniając w ogóle, dlaczego nie uwzględniła w postępowaniu zażądanych i przekazanych przez Węgry dodatkowych danych.

([1]) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32). Sonderausgabe in ungarischer Sprache Kapitel 15, Band 7, S. 631).

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 25 kwietnia 2007 r. w sprawie F-59/06 Kerstens przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 czerwca 2007 r. przez Petrusa Kerstensa

(Sprawa T-222/07 P)

(2007/C 199/78)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Petrus J. F. Kerstens (Overijse, Belgia) (przedstawiciel: C. Mourato adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego postanowienia;

— przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innej izbie Sądu do spraw służby Publicznej;

— rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zgodnie z właściwymi przepisami.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej odrzucającego jako oczywiście niedopuszczalną wniesioną przez niego skargę o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, sprawozdania z rozwoju jego kariery zawodowej za rok 2004 i po drugie decyzji organu powołującego dotyczącej wniesionego przez niego zażalenia na sprawozdanie z rozwoju jego kariery zawodowej.

W uzasadnieniu odwołania skarżący powołuje trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 i 3 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 20 tego statutu, jak również niezgodności z prawem procedury godzącej w interesy wnoszącego odwołanie. Wnoszący odwołanie podnosi, że zastosowanie art. 111 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, mającego *mutatis mutandis* zastosowanie do postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, na którego podstawie wydane zostało zaskarżone postanowienie, było niedopuszczalne po tym jak nastąpiły dwie wymiany pism procesowych oraz wymiana not i uwag, to znaczy, gdy powstały okoliczności stosowania zwykłej procedury. Zdaniem wnoszącego odwołanie w tych okolicznościach Sąd do spraw Służby Cywilnej nie mógł był orzec w przedmiocie dopuszczalności przed przeprowadzeniem ustnej fazy postępowania.

Zarzut drugi, powołany subsydiarnie, dotyczy naruszenia art. 111 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji i niezgodności z prawem procedury, która z niego wynika. Zdaniem skarżącego zaskarżone postanowienie nie mogło było zostać wydane na podstawie tego przepisu bez dalszego prowadzenia postępowania, a w szczególności bez przeprowadzenia ustnej fazy postępowania, ponieważ, w każdym bądź razie, nie został wysłuchany rzecznik generalny i podnoszona niedopuszczalność nie jest oczywista.

Zarzut trzeci, powołany tym bardziej subsydiarnie, dotyczy naruszenia zasady kontradyktoryjności, ponieważ Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł domyślnie, że jeden z załączników do odpowiedzi na skargę stanowi dowód niedopuszczalności przedmiotowego postępowania, zanim jeszcze wnoszący odwołanie miał możliwość zajęcia stanowiska w kwestii tego dokumentu.

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 16 kwietnia 2007 r. w sprawie F-82/05 doręczonego stronie skarżącej w dniu 17 kwietnia 2007 r.;

— uwzględnienie żądań przedstawionych przez stronę skarżącą w pierwszej instancji, a tym samym stwierdzenie, że skarga w sprawie F-82/05 jest dopuszczalna i zasadna;

— ewentualnie, ponowne skierowanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej;

— orzeczenie o kosztach, wydatkach i wynagrodzeniach i obciążenie nimi Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

W swoim odwołaniu wnoszący odwołanie żąda uchylenia postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej odrzucającego w części jako niedopuszczalną, a w części jako oczywiście bezzasadną skargę mającą za przedmiot unieważnienie listy urzędników awansowych w ramach postępowania w sprawie awansu za 2004 r. w związku z tym, że nazwisko skarżącego nie znajduje się na tej liście.

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi zarzut błędu w wykładni i ocenie ustaleń faktycznych, które rzekomo doprowadziły do popełnienia przez Sąd do spraw Służby Publicznej błędu proceduralnego i co do prawa w związku z tym, że nie uwzględnił on żądania przesłuchania członka służby skarżącego sformułowanego w replice w pierwszej instancji.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 16 kwietnia 2007 r. w sprawie F-82/05 Thierry przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 czerwca 2007 r. przez Michela Thierry'ego

(Sprawa T-223/07 P)

(2007/C 199/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Michel Thierry (Howald, Wielkie Księstwo Luksemburga) (przedstawiciel: F. Frabetti, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2007 r. — Imperial Chemical Industries przeciwko OHIM (LIGHT & SPACE)

(Sprawa T-224/07)

(2007/C 199/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Imperial Chemical Industries plc. (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Malynicz, Barrister i V. Chandler, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 30 marca 2007 r. wydanej w sprawie R 1631/2006-1;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.